

Андрій та ПОГАНЕ СЛОВО

Джуді С. Дональдсон

Грунтується на справжніх подіях

“Жалкую я щиро і Бога молю” (Ліягона, жовт. 2004, с. Д16).

“Ти думаєш, що кращий за інших, тому що не лаєшся”,—сказав Микола під час перерви.

“Це не так”,—сказав Андрій.

“То чому ж ти не скажеш якесь лайливе слово? Лише одне? Ти від цього не помреш. Усі лаються”.

Андрій знизав плечима: “Просто не хочу”.

Андрій знав, що лаятися—це неправильно і лайка змушує Святого Духа відійти. Андрій хотів, щоб Святий Дух був поруч. Тому він не лаявся.

Андрій був новачком у школі, і Микола був єдиним учнем у його шостому класі, хто хотів з ним дружити. Але Микола надокучав йому розмовами про лайливі слова кожного дня. І кожного дня Андрію все важче було йому відмовляти. Крім того, Андрій боявся, що Микола не захоче з ним

дружити, і тоді йому буде зовсім самотньо.

“Скажи лише одне лайливе слово,—сказав Микола після школи.—Тоді я вже не буду тобі надокучати”.

Зрештою Андрій так втомився, що таки сказав одне лайливе слово—таке, що не було *надто* поганим.

Микола кивнув. “Добре, тепер ти один з нас”.

Після цього інші друзі Миколи почали також розмовляти з Андрієм. Вони їли з ним сніданок і грали в футбол під час перерви. Але бути серед друзів Миколи, то ніби стояти на пливуні. Чим більше Андрій проводив з ними часу, тим більше

розмовляв і поводився, як вони. І всі вони лаялися. Багато. Вони насміхалися один з одного і казали образливі слова. Вони грубо відгукувалися про вчителів. Вони часто сердилися і погано поводилися. Поступово Андрій почав сердитися набагато частіше і знаходив багато приводів казати лайливі слова.

Одного вечора, коли мами і тата не було вдома, Андрій та його старша сестра Катя почали сперечатися, яку програму дивитися по телевізору. Перш ніж Андрій навіть зрозумів, лайливе слово зірвалося з його вуст.

Катя заціпеніла. “Я розкажу мамі”.

Андрій побіг у свою кімнату та грюкнув дверима. Що відбувалося з іншими людьми? Чому вони постійно його сердили? Коли батьки повернулися, Андрій трохи прочинив двері й почув, як Катя каже: “Мамо, Андрій сказав на мене погане слово”.

“Що?” У голосі мами відчувалося здивування. “Андрій ніколи не лається”.

Андрій закрив двері й упав на ліжко. Він подумав про те, як сильно змінився з того часу, як почав лаятися. Він уже давно не відчував Святого Духа.

Андрій став на коліна біля ліжка і помолився. “Дорогий Небесний Батьку! Пробач, що я був таким недобрим і сердитим. Пробач, що я почав лаятися. Я виправлюся”.

Коли Андрій молився, тепле почуття наповнило його серце. Вперше з того часу, як він почав лаятися, він відчував справжнє щастя. Він знав, що Бог любить його і що він може відчувати Святого Духа. Він відчував, що його пробачили, і знав, що може змінитися і стати кращим.

Після молитви він розповів мамі всю правду й вибачився перед Катєю. Після цього йому стало легше. Було таке приємне відчуття після того, як він покаявся.



Наступного дня у школі Андрій не обідав з товаришами Миколи. Натомість він сів біля дітей, яких не знав. Хоча це займе час, та Андрій був упевнений, що знайде друзів, які будуть хорошими, радісними й не лаятимуться. Так само, як і він. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ВП

ЗАКЛИК ВП

“Я з благоговінням згадуватиму ім'я Небесного Батька та Ісуса Христа. Я не буду лаятися і вживати грубі слова” (Мої євангельські норми).

З одного боку аркуша паперу напишіть або намалюйте, які почуття викликають у вас добрі слова. З іншого боку напишіть або намалюйте, які почуття викликають у вас погані слова.

Прочитайте Левит 19:12. Чому важливо з повагою промовляти імена Небесного Батька та Ісуса Христа?

Запитайте когось із батьків або провідників, чому нам слід вживати гарну мову і як це їх благословило.

Я зобов'язуюсь ...

